

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4985/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 987/20 од 31.07.2020. године, на седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 987/20 од 31.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 987/20 од 31.07.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2275/2019 од 10.03.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилци исплати износ од 65.923,10 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2016. године, до исплате. Одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа, а до тражених 66.961,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.11.2005. године, до исплате и у делу потраживање законске затезне камате на износ од 65.923,00 динара почев од 19.11.2005. године до 21.05.2016. године. Обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 987/20 од 31.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци исплати износ од 65.923,10 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2016. године, до исплате, као и да јој надокнади трошкове поступка од 13.500,00 динара са припадајућом каматом. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиле и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари потврђена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнадом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. О праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на одлуку Уставног суда и одлуку ЕСЈП, јер се овим одлукама не указује на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године, да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 05.12.2019. године тужила је тражила накнаду материјалне штете у износу од 66.961,00 динара што је и вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић